Diſputatio

excellentium. D. doctorũ Iohannis Eccij & Andreę Caroloſtadij q̄ cepta eſt Lipſię XXVII. Iunij. AN. M. XIX.

Diſputatio ſecunda. D. Doctorũ Iohãnis Eccij & Andreę Caroloſtadij q̄ cepit XV. Iulij.

· LP ·

Diſputatio eiuſdem. D. Iohannis Eccij & D. Martini Lutheri Auguſtiani q̄ cepit. IIII. Iulij.

Contra F. Luther ⁊ D. Bodenſtein:

in Lipſenſi ſtudio has diſputabit poſitiones Eccius, xxvij. Iunij. M.D.xix.

i. Neq; dictis ſacræ ſcripturæ, aut ſanctis patribus, Auguſtino & alijs cōcordat, D. & magiſtrū noſtrū Ieſum Chriſtū dicendo pœnitentiā agite, voluiſſe omnē fideliū vitā eſſe pœnitentiā. vn̄ & de ſacramē/tali pœnitētia illud vbū idonee pōt intelligi.

ij. Et ſi pctā venialia ſint quotidiana, tn̄ iuſtū ſemꝑ peccare in om̄i ope bono, etiā bene moriendo, negam⁹. Sicut erroneū dicimus, iuſtū, manēte iuſticia, peccare poſſe mortaliter. aut i puero: poſt baptiſmū: alienæ voluntatis peccatū remanere.

iij. Aſtruentē, pœnitentiā non recte inchoari deteſtatione peccatorū, recogitādo grauitatē peccati & penæ. et qđ faciat magis peccatorē, tanquā Euāgelio et ſc̄tis patrib⁹ ꝯtrariū, non dicimus audiendum.

iiij Dicere, deum remittendo culpam, remittere pœnam: & non cō/mutare in pœnam aliquam temporalē ſatisfactoriā, per canones & ſacerdotis iniunctionē, in parte vel toto declaratā, vt ſacræ ſcripturæ, & vſui eccleſiæ repugnans, exiſtimamus.

v. Quēlibet ſacerdotem: nullo prælato dempto: ſuo ſubdito pctēti, poſſe remittere, aut debere, pœnas & culpas: ita quod prælatus non plenarie abſoluens a pœna & culpa, peccet, velut vſui ſanctæ matris eccleſiæ aduerſum, non acceptamus.

vi Animas in purgatorio non ſatisfacere pro peccatorum pœnis, a quorū culpis abſolutæ, hic non ſatisfecerunt: reputamus erroneū. ſicut non eſt ſine errore, qui non credit deum a morituro requirere aliam, quam mortis pœnam.

vij. Errat, qui liberū arbitriū hoīs, negat dn̄m actuū hoīs. ex eo quia ipm habeat ſe actiue ad malū, ad bonū vero tantū paſſiue ſicut nō eſt ſine errore, qui fidē quolibet crimine corrūpi, cōtra ſcholaſt. exiſti/mat. nec ſine maxīo errore, qui nulla contritionis habita rōne, in ſola fide, quē abſolui, ꝓcaciter prædicat.

viij. Ex imperfectione charitatis vel fidei, in aīa mortui, fieri horro/rem & quaſi deſperationē, quib⁹ in purgatorio afficiant. et quod illū horrorem ex timore mortis incurrāt, quo quaſi inuiti moriant, non recipim⁹. quia veritati & rationi contrarium.

x. Aīas in purgatorio mereri maiorē grām: aut eoꝝ præmia minui, ſi alienis meritis liberentur. aut non eſſe certas de ſalute. aut ſuffragia noſtra nolle, vt fidei noſtræ & om̄i rationi aduerſa, negamus.

Meritū paſſionis Chriſti, non eſſe theſaurū Eccleſiæ, ex quo dē/ x.
tur indulgentiæ: quia veritati & apoſtolicis decretis obuians: nega/
mus. ſicut claues eſſe theſaurum eccleſiæ, imperitiſſimū opinamur.
Meritis quoq; ſanctorū nos adiuuari pie credimus.]

Dicere, indulgentias nō expedire, eſt error. dicere itē, indulgētias xi.
eſſe vicium aliquod opis, quo ipſum minus valeat, error eſt peſſimus.
Quare & hūc errare ſentim⁹. qui dicit, ſe teneri iprobare indulgētias,
quia dn̄s dicat: ꝓpter me deleo iniquitates, non propter pecunias.

Papam non poſſe remittere pœnam, pro peccato debitā, ꝑ indul/ xij.
gētias, error. Immo erroneū eſt, eū nō poſſe abſoluere a pœnis anias
in purgatorio exiſtētes. Oim aūt maxie nō recipim⁹: qđ morituri,
infirmi, legitie ipediti, nō crimia publica hn̄tes, idulgētijs nō egeant.

Rhomanā Eccleſiam non fuiſſe ſuperiorē alijs eccleſijs ante tem/ xiij.
pora Syluestri, negamus. Sed eum, qui ſedem beatiſſimi Petri habuit
& fidē, ſucceſſorē Petri & vicariū Chriſti generalē ſemp agnouim⁹.
Cōtraxim⁹ quo ad fieri pōt ꝓpoſitiones, & has paucas accepimus,
& qualia ab his pendeant.

Contra nouos et veteres errores: defendet

Martinus Lutherius, has poſitiōes ſequentes, in ſtudio Lipſeñ:

Cottidie peccat omis hō, ſed & cottidie pœnitet: docēte Chriſto: i.
Pœnitentiā agite. Excepto vno nouo quodā iuſto, qui pœnitētia non
idiget. cū etiā palmites fructiferos cottidie purget agricola cœleſtis.

In bono peccare hoiem. & peccatū veniale, nō natura ſua, ſed dei ij.
miſericordia ſolū eſſe tale. aut i puero poſt baptiſmū peccatū rema/
nens, negare. hoc eſt, Paulum & Chriſtum ſemel conculcare.

Qui opus bonū aut pœnitentiā, a pctōꝝ deteſtatiōe, ante dilecti/ iij.
onē iuſticiæ incipi, nec i eo peccari, aſſerit, hūc inter Pelagianos hæ/
reticos nūeram⁹. Sed & cōtra ſacrū ſuū Ariſtotelē deſipere, ꝓbam⁹.

Deus mutat pœnā æternā in tpalē, ſcʒ crucis portādæ. cui⁹ Ca/ iiij.
nones aut ſacerdotes, nec ſtatuēdæ, nec auferēdæ, habēt vllā ptātem.
quanq̄ id ab adulatorib⁹ noxijs ſeducti, præſumere poſſint.

Quilibet ſacerdos debet abſoluere pœnitētē a pœna & culpa, aut v.
peccat. æque peccat ſupior prælat⁹, ſi occulta ſine cauſa reſeruat ra/
tionabiliſſima. quantūlibet vſus Eccleſiæ, idest, adulatorꝫ, reſiſtit.

Forte ſatisfaciūt aniæ in purgatorio ꝓ peccatis. Sed quod deus
a morituro plus, q̄ voluntariā mortem requirat, vaniſſima temerita/ vi.
te aſſeritur. quia nullis modis poteſt probari.

Neq; quid fides, neq; quid cōtritio, neq; quid liberū arbitriū ſit, vij.

oſtendit ſe noſſe. qui lib: ar: actuũ, ſiue bonorũ, ſiue malorũ dñm eſſe balbutit. aut non ſola fide verbi, quem iuſtificari. aut fidem non tolli quolibet crimine, ſomniat.

viij. Veritati & rationi cõtrarium eſt quidẽ, inuite morientes, deficere in charitate. ideoq; pati horrorem purgatorij. modo veritas & ratio ſit idem, quod opinio Theologiſtarum.

ix. Animas in purgatorio eſſe certas de ſalute ſua, nec gratiã in eis augeri, ſcimus a theologiſtis aſſeri. ſed miramur doctiſſimos viros, quod huius fidei ſuæ rationẽ, nec ſultæ veriſimilẽ, reddere poſſunt.

x. Meritũ Chriſti eſſe theſaurum Eccleſiæ, & ſanctorũ meritis iuuari, certum eſt. Eſſe autem theſaurum indulgentiarũ, nemo, niſi fœdus adulator, extrauagantes a veritate, et fictæ quædã Eccleſiæ praxes aut vſus, ſimulant.

xi. Dicere, indulgẽtias eſſe bonum Chriſtiano, eſt inſanire. ſunt em̃ veriſſime operis boni vicium. et improbare indulgẽtias debet Chriſtianus, ob abuſum. quia dominꝰ dicit: Propter me deleo iniquitates tuas, non propter pecunias.

xij. Papam poſſe remittere omnẽ pœnam pro peccatis debitam, huius & futuræ vitæ. & quod indulgentiæ proſint non crimĩoſis, ſomniant ſecure indoctiſſimi ſophiſtæ, & peſtiferi adulatores. non tamen vel nutu poſſunt oſtendere.

xiij. Romanam Eccleſiam eſſe omnibus alijs ſuperiorem, probatur ex frigidiſs, Ro: Pont: decretis, intra cccc. annos natis. cõtra quæ ſunt hiſtoriæ approbatæ M c annorum, textus ſcripturæ diuinæ, et decretum Niceni Concilij, omnium ſacratiſſimi.

Subſcriptas Concluſiones, Andreas Caroloſtadius, aduerſus dominum Ioannem Eccium defendet Lipſiæ, die xxvij. Iunij. M.D.XIX.

i. Cũ D. Ioan: inficiat̃ omnẽ oĩm fideliũ vitã, eſſe penitentiã, aut pœnitudinis indigã, Iudæus eſt, ſub Chriſtiana pelle. occlamãs, ſi iuſtus dei filius eſt, deſcẽdat de Cruce. neſcitq; hãc vitã, diẽ crucis ꝑferẽdæ.

ij. Paralogiſat itidem ſic. Vita fidelium, non exprimit pœnitentiã ſacramentum, ergo non pœnitentiam.

Vt dñi Ioannis eliciatur ſcientia, ſuſtinebitur & hæc.

iij. Omnis fideliũ vita habet pœnitentiã ſacramentalẽ. quã cõiecturalibus circũſtancijs ex Cypriano & Bernhardo ſum aſſecutus.

iiij. Dominus Ioãnes mirũ ducit, quod de pœnitẽtia ꝓcepta, me trãſtulerim, ad pœnitẽtiã, quæ flagella & pœnas patit̃, ſed nõ mirat̃ pœnitentẽ ꝓphetã, in flagella & dolores paratũ. nec ſeſe, ignorantẽ ſeſe.

Dn̄s Ioan: Oēs iuſtos pœnitere audacter negās, negat qđ cōfitet̄ v.
eccl'ia. eſt q̄q; anathemate ꝑcuſſus, aſſeuerās iuſtos vitæ, nō eſſe pctō/
res proprie. Excōmunicatus aūt quomodo eccleſiam defendet?

Minuta peccata ſunt vera, pœnitenda, & dolenda peccata. vi.

Om̄e peccatū minutū, quod hō non iudicat, eſt dānabile. ideoq; vij.
non ſufficit diſſenſus, ſed accedere iudiciū oportet, q̄uis ſint delicta,
ꝓpter quæ ſcribit̄. Delicta quis itelligit. Itē, Delicta mea oīde mihi.

Peccata cottidiana, quoꝝ nec orit̄ in terra veritas, nec cōpenſatiōe viij.
debitoꝝ fit remiſſio, mortalia ſūt. Ad ſtupeū penſuꝫ ſophiſtaꝝ haud
(ſtupeſcam.

Dn̄s Ioan: ſcholaſtica dogmata quadringētis annis ix.
diſputata, cōtra antiquiorē veritatē ꝓducens, nouū ius cōſuetudinis
& præſcriptionis adinuenit, haud priori ſæculo cognitū. Videlicet,
qđ, & errores, & pctā poſſunt p̄ſcribi. Cauete vobis ideo patres an/
tiquiſſ. & tu Auguſtine, quod Donatiſtas falſis rōnibus, nō viciſtis,
ſed illaqueaſtis. hic eſt nouus ille tutor, qui noua tutela defēdit eccle/
ſiam. in qua, licet ſint doctiſſ. ipſe tamen defenſor doctior.

Deinde, Prophetæ, Apoſtoli, et tu Chriſte Saluator, cauete, quod x.
improprietate ſermonis veſtri, eo ſubuecti ſumus, quod in quolibet
opere bono, nos peccare putamus.

Liberū arbi: ante grām ꝑ ſpiri. S. infuſam, nihil valet, niſi ad pec/ xi.
candū. hoc aūt terrenū nō credit impoſtor me⁹. quō crederet, ſi dice/
(ret cœleſtia.

Immo volūtas noſtra, quæ non regit̄ a diuina vo/ xij.
lūtate, tanto citi⁹ a ꝓpinquat, inigrati quāto acrius intēdit actioni.

Dn̄s Ioan: cū ſua maxima ſuoꝝ diſputatoꝝ, pōt facere qđ in ſe ē, xiij.
id eſt, obicē & impedimentū ad grām tollere. hoc eſt, lapideum cor
emollire: cōtra Ezechielē, & iam prædictā concluſionē Ambro:

Dn̄s Ioan: non videns, quomō bonum opus ſit totum a deo, & xiiij
dei opus, adhuc ſcripturā, per velamē Moyſi legit & accipit.

Poſtremo, nemo nō intelligit eruditionē D. Ioan: in Theologia, q̄ xv.
fecit (neſcio quot) cētones in Chryſopaſſo ſuo de prædeſtinatiōe. &
iſiciat auctoritates de prædeſtinatiōe, ꝑtinere poſſe ad opa coronāda.

D. Ioan: Bern: dicentē. Tolle lib: arbi: et nō eſt qđ ſaluet, cōtra me xvi.
citās, ꝓbatur⁹ lib: arb: eē potētiſſ. legit qđ, ꝑ q̄. & ſatis demrat, q̄nto
iudicio Eccl'iaſti: ꝓuidet. facit aūt ſe oīb: ſtudioſis ſuſpectū depuratorē

D. Io: dicēs, ſalutē ita in canonib: cōſiſtere, ſi quiſpiā ex lib: arb: fa/ xvij
cultate fecerit quæ iubent, Iudaiſat. & ſectando legem iuſticiæ, ſuam
iuſticiam conſtituit.

Originem tam iuſtæ pugnæ, in Defenſiōe noſtra aduer/
ſus D. Ioannem ædita, ſpectare licet.